

Cârcoteli la cârcotași ...La Cronica cârcotașului Nae Bunduri:

O cronică amestecată. Ceva între amintirile unui clasic în viață, combinată cu sfaturile unui antrenor de calibru, care vrea să mențină echipa în formă. Jucătorii trebuie să respecte regula paselor, jocul cu mingea și, mai ales, fără minge, tehnica driblingurilor, fără risc, iar la poartă nu trage decât coechipierul cel mai bine poziționat. (Așa era un sfat al antrenorului Zagalo, care a dat rezultate). Atenție spectatorilor: Nu se fluieră, nu se bea în tribună/peluză și nu se mănâncă semințe. Cine nu știe fotbal, nu intră la meci! Spectatorul fidel, nu fluieră echipa, nici când pierde acasă. Adică: "Cine vrea să învețe cum se scrie epigramă, să vină la moșu', 200 ora (două sute de coniac)".

(Rică Versurian)

Răspuns adresat stimabilului Rică:

...Sincer, așteptam să apară un comentariu la articolul meu, dar nu cu pseudonim. E foarte adevărat că și eu m-am semnat cu pseudonim, dar cine nu știe cine e singurul n.bun, în viață, din lumea epigramei?! E bine și așa, că măcar nu știu cu cine „mă cert” (vorba vine) După nume, Rică (Tamango) pare un tip înalt și puternic. După prenume, (Versurian), pare un poet cu rădăcini vosganiene. Oricum, balanța comentariului lui înclină mai mult spre fotbal, decât spre epigramă, dar prietenii înțeleg și ce e scris printre rânduri. E subtil tipul, are mână de jurnalist sportiv de promenadă. Da, cronica mea e amestecată. Ca orice cronică. Și dacă nu o amestecam eu, tot se găsea cineva să se amestece în ea. Faptul că sunt asemănat cu un mare antrenor, mă încântă, dar nu am veleități de șef, nici măcar în familie. Cu toate eforturile de a scrie epigramă, am constatat că e mult mai ușor să critici decât să scrii. Nu mă simt clasic, dar în viață (încă) sunt. Dau, ce-i drept, sfaturi, deși nu știu dacă am căderea și țin foarte mult la echipa epigramiștilor chiar dacă unii sunt în ofsaid. Comparația epigramei cu un meci de fotbal e bine venită numai că, dacă la fotbal există și jocul fără minge, în epigramă nu există sau nu ar trebui să existe jocul fără poantă. Și celelalte metafore și comparații ale Domnului Rică Versurian, îmi plac. La fotbal dai pasă de gol, în epigramă ridici mingea la fileu, jucătorului cu care te duelezi. În ceea ce privește spectatorii, spre deosebire de fotbal, eu i-aș lăsa și să fluieră și să bea, cel puțin cât epigramiștii. Un bun confrate spunea că nu pot exista epigramiști băutori de lapte. Aici sunt dezavantajat deoarece am intrat în cantonament pe viață. Pot doar să mai fluier. A pagubă. Totuși, sunt amator să iau lecții de la Rică, chiar și cu 200 de coniac pe oră, iar la dorința lui expresă, voi reveni cu alte texte.

(n.bun)